

пращѣше и се запалваше все повече. Планината ехтѣше отъ рева на мечката, но тя самата бѣгаше, мжчейки се да отлепи запаленитѣ главни отъ космитѣ си. Тѣ горѣха. Цѣлата околностъ се изпълни съ миризма на опърленъ кожухъ. Тогава Андрей отвори, пусна кучетата подире ѝ и самъ почна да вика:

— У-у-у! Дръжте я! Караманъ! Мечката бѣгаше, падаше, търкаляше се, но залепенитѣ отъ катрана и смолата главни не падаха отъ рунтавата ѝ козина. Кучетата се спуснаха, окуражени; прѣвъ Караманъ я настигна, хвърли се отгоре ѝ, захапа врата. Другитѣ кучета смѣло се струпаха върху нея. Почна страшна, жестока борба. Платтешитѣ главни горѣха мечката, кучетата я давѣха и рѣмжеха; едно отскочи настрани, изквича и не мръдна повече. Мечката бѣгаше, обиколена отъ другитѣ. Скоро всички я оставиха: едни пищѣха, ухапани отъ нея, други се тръшнаха мъртви, ударени отъ тежкитѣ ѝ лапи. Живитѣ, куцайки, се върнаха въ кошарата. Караманъ гонѣше.

Стрѣвницата се изгуби вече въ тъмнината. Андрей само дочуваше далече нейния ревъ и гласътъ на Караманъ. Голѣмото куче продължаваше своята отчаяна борба, докато се отдалечиха толкова, че нищо се вече не чуваше. Андрей дълго стоя предъ кошарата, обиколенъ отъ раненитѣ кучета, взираше се въ нощта, викаше, но неговиятъ приятель отникъде не се обаждаше. Така цѣлата нощъ.

Сутринъта Андрей повика кучетата. Всички останали живи: дойдоха, само Караманъ нѣмаше. Когато се запжти къмъ дола, гдето нощесъ се изгуби стрѣвницата, Андрей спрѣ до единъ храстъ и едвамъ не извика. Тамъ, легналъ по гърба си, съ